

Tai, ką turime brangiausio

Moksleivių rekolekcijos
Rimini, Balandžio 5-7, 2012

Asamblėja, Josè Medina
Balandžio 7, 2012

Josè Medina. Šiandien baigsime mūsų darbą ir noriu iš karto pasakyti, kad buvo tikrai gražių klausimų. Klausimo grožis leidžia suprasti išgyventos patirties grožį. Buvo sunku atrinkti klausimus, o galų gale pasirinkome penkis.

Prieš pradėdamas atsakinėti norėčiau jums pasakyti vieną dalyką: mes esame žmonės. Mes esame sukurti, gyvename laike ir erdvėje, dėl to mums reikia laiko ir erdvės. Negalima visko suprasti iš karto, todėl yra pagunda sumenkinti išgyventą patirtį iki mūsų supratimo, tokiu būdu rizikuojame nuslopinti klausimą, kuris per šias dienas buvo mums iškilęs. Bet nuo tada, kai Kristus yra esatis, laikas nebėra vergystė, yra džiaugsmas. Aš tai pradėjau suprasti, kai buvau 40-ties. Tada būkite kantrūs, nes jei reikia laiko, kad mes suprastumėme, tai reiškia, kad laikas nebėra riba, bet mūsų žmogiškumo dalis. Laikas yra gražus dalykas mūsų gyvenime. Pradėkime.

Esu iš Imola. Per šias dvi dienas patyriau gėrį, o tai kas buvo pasakyta aprašo mane, bet manęs tai neišjudino/nesujaudino. Kaip galiu išeiti iš savo mato ir būti sąmoninga aplinkybėse, kuriose gyvenu?

Medina. Ar gali pasakoti koks yra gėris, kurį tu patyrei?

Kalbu apie gėrį, nes patyriau atitikimą savo širdžiai, bet kai būnu namuose nėra taip akivaizdu kaip čia.

Medina. Ar gali aprašyti šitą atitikimą?

Man truputį sunkus laikotarpis, bet čia tikrai jaučiausi apkabinta, mylima ir tai, kas vyko, buvo skirta man, netgi Kryžiaus Kelias, malda kartu ir bendravimas su draugais. Netgi paprasti klausimai „Kaip gyveni?“, „Kaip tau sekasi?“ man daug reiškė.

Medina. Bet kodėl meilė, kurią patyrei čia, yra kitokia negu meilė, kurią patyrei kitur?

Manau, kad meilė kitur yra labiau paviršutiniška, o čia gilesnė, patrauklesnė.

Medina. Noriu atsakyti į tavo klausimą dviem pastebėjimais. Pirmas. Tu sakai: „Aš jaučiausi mylima“. Tai yra faktas, įvyko. Atvykai į vietą su 7000 žmonių ir jauteisi mylima. O kaip tai įmanoma? Tu negali laikyti šito savaime suprantamu: kaip įmanoma jaustis mylimai būnant kartu su 7000 žmonių? Kaip įmanoma jaustis apkabintai žmogaus, kuris sėdi 100 metrų nuo manęs? Bet tai yra faktas, ta patirta meilė įvyko. Neskubėkite ir pamąstykite apie tai: kažkas įvyko man, kitaip praeiname greitai ir pamirštame tai, kas įvyko. Kažkas atsitiko tau: „Jaučiausi mylima“.

Yra dar vienas klausimas, panašus į šitą.

Esu iš Romos. Mano santykiai su draugais yra labai gražūs ir kreipiantys į Kitą. Jaučiu, kad šita draugija yra skirta man. Tada suprantu, kad turėčiau prisijungti, bet kažkodėl priešinuosi. Kodėl taip įvyksta?

Medina. Norėjau, kad jūs išgirstumėte šitą klausimą: „Mano santykiai su draugais yra labai gražūs [kažkas man įvyko], bet...“. Tas „bet“ yra mūsų gyvenimo nuosprendis, yra mūsų pasipriešinimas/prieštaravimas įvykusiam faktui. Atsitiko kažkas, bet... Ar suvokiate kaip iš karto pridėdame prie fakto kažką mūsų? Iš tikrųjų, atsitiko kažkas gražaus, taškas. Įvyko kažkas gražaus, kas mane traukia, ir aš norėčiau sekti/pasinerti. Ar suprantate kaip mums yra sunku būti sąmoningiems tikrovės akivaizdoje? Iš karto bandome priklijuoti mūsų prieštaravimą, kurio turėtų nebūti dėl įvykusio fakto. Gali būti, kad mes čia atvykome su visais savo prieštaravimais, visais sunkumais, problemomis; atvykstame į vietą, kurioje tikrai jaučiamės mylimi... „Mano santykiai su draugais yra labai gražūs ir kreipiantys į Kitą. Jaučiu, kad šita draugija yra skirta man. Tada suprantu, kad turėčiau prisijungti“. Tai yra būti sąmoningiems realybės akivaizdoje: kažkas įvyko! Tą „bet“ priklijuoji tu. Jei tu, su visu tavo protu, su visa meile, buvai paliestas, parblokštas išskirtinio įvykio, tada būk prie to fakto! Arba mes kalbame apie mūsų prieštaravimus, arba apie tai, kas mums atsitiko. Tarsi, kad rytoj atvykus į mokyklą manęs paklaustų: „Kaip sekėsi rekolekciuose?“, „Buvo jaudinančios, bet makaronai nelabai skanūs“. Tas komentaras nukreipia mano žvilgsnį nuo fakto. Tai buvo pirmas punktas.

Alberto Bonfanti. Tam, kad rastume atsakymą, turime savęs paklausti: kokia yra šito fakto prigimtis? Ką sutikome? Kokia yra šito atitikimo prigimtis? Kokios yra ištakos?

Medina. Paskaitoje kalbėjome apie tai ir pasakėme, kad tikras klausimas yra „kas tu esi, kokia yra šito fakto prigimtis?“, bet ne mūsų „bet“. Esu prieš tai, kas man atsitiko, noriu žiūrėti į tą, kuris yra prieš mane, kuris man atsitiko.

Minėjau, kad man patinka Miguel Manara: tas mergišius, kuris gyvena gyvenimą, kuris randa savyje širdies troškimą, bet supranta, kad visi dalykai, kuriuos jisai daro yra nepakankami. Ir visada ieško kažko kito. Paskui susipažįsta su viena moterimi Girolama, ir įsimyli ją. Įsimylėjęs ją, supranta, kad ta moteris yra išskirtinė, nes sugeba apkabinti/atleisti jo nuodėmes. Kai jinai mirė, Miguel eina pas abatą (vienuolį) su visa savo nuodėmių našta ir su visa meile Girolamai. Jie ilgai kalba ir Miguel visada žiūri į savo nuodėmes: „Aš esu nieko vertas, kaip aš galiu įstoti į vienuolyną? Aš netgi nenusipelniau būti čia“, o abatas visada bandė pekeisti/pakelti jo žvilgsnį. Manara pasako sakinį, labai panašų į tą, kurį girdėjome per klausimą: „Aš bijau jūsų didelio gailesčio/meilės, tėve. Jaučiuosi apkabintas jūsų švelnumo/meilės. Nereikia būti tokiu švelniu, tėve. Jaučiuosi nepatogiai dėl jūsų meilės. Man gėda. Niekas su manim taip nekalbėjo“. Matote, kaip yra sunku? Sunkumas dėl mūsų nuodėmės arba sunkumas priimti kito meilę; arba tu esi tavo nuodėmės arba tu

esi meilė, kurią gavai. Mes esame tokie menki, kad mums yra sunku palikti nuodėmes ir tada pasiliegame prie mūsų menkumo. Bet paskui abatas, truputį pavargęs nuo Manaro pozicijos, jam pasako sakinį, kuris tikrai yra tiesa: Tu nesiklausai ir žiūri tik į save. Tu esi meilės parblokštas, bet... Kaip žmogus, kuris laimėtų loteriją: „Laimėjai 300 milijonų!“, „Bet ne, aš negalėjau... Aš esu silpnas, nenusipelniau.. Tik nusipirkau bilietą, negali būti, kad laimėjau...“ Suprantate, dėl to „bet“ mums yra sunku. Tada abatas jam pasakė sakinį, kuris pasiliko mano širdyje: „Kodėl bijai prarasti tą, kuris sugebėjo rasti tave?/ Kodėl bijai netekti jo, užklupusio tave?“. Kristaus meilė priėjo prie tavęs, tave apkabino. Darbas, kurį reikia padaryti, yra atpažinti tą faktą. Tai mūsų laisvės reikalas. Tu turi nuspręsti ar pasakyti „taip“ šiai Esačiai, ar pasakyti „taip“ savo nuodėmėms, savo ribotumui. Grįžtant prie to sakinio: „Jaučiausi mylima, bet aš nesikeičiu“, tu turi nuspręsti į kokią sakinio dalį labiau kreipti dėmesį; tai yra laisvės sprendimas. Būkite kantrūs, nebijokite: Tas, kuris sugebėjo rasti tave, kuris priėjo prie tavęs, tai padarė nieko tavęs neprašant (buvo Jo iniciatyva). Jis atėjo, kai Jis norėjo ateiti.

Esu iš Treviso. Norėjau paklausti koks skirtumas tarp įvertinimo ir sumenkinimo iki savo mato.

Medina. Pabandyk atsakyti tu.

Kai atsitinka kažkas gražaus, tam kad nepasiliktų tik jausmas ar emocija, reikia įvertinimo. Bet dažnai turiu pagundą, kad vertinu labiau pagal protą ir pamirštu širdį; širdis nelieka atvira.

Medina. Tada koks skirtumas tarp įvertinimo ir mato?

Aš uždaviau klausimą.

Medina. Kai mes užduodame tikrus klausimus, truputį nujaučiame atsakymą. Tu pasakei dalyką, kurį yra svarbu aiškinti: emocijos nėra tai, ką reikia padėti į šoną. Kunigas Giussani sako, kad emocijos ir jausmas yra kaip kvietimas, kaip langas, kuris tave atveria į tikrovę. Nereikia išsigąsti emocijų, džiaugsmo, skausmo, nes būtent per tai mes patiriame realybę. Emocijos nėra kažkas, ką reikia atmesti. Būtų sumenkinimas jeigu mes pasiliktume emocijos lygmenyje, jei neitume toliau, bet emocija yra reikalinga: būtų nežmogiška nejausti emocijų. Protas yra vienintelis įrankis, kurį turime: kai jums pasakiau, kad reikia žiūrėti į faktą, kuris mums atsitiko, ir nepriklauso nuo mūsų pastangų, tai nereiškia, kad nuvertinu mūsų protą, bet norėjau duoti prioritetą faktui, su kuriuo susiduriame ir tas susidūrimas reikalauja visos mūsų proto ir laisvės. Nėra nieko melagingiau nei atmesti kai kuriuos mūsų žmogiškumo bruožus.

Vertinimas ir patirtis susiję su tuo, kad tu susiduri su realybe su visa savo širdim ir tada gali įvertinti ar ta tikrovė atitinka ar neatitinka širdies, atitinka tavo laimės, meilės, teisingumo begalinius poreikius. Pavyzdžiui man patinka telefonas ir kai turėsiu grįžti į Ameriką, turėsiu skristi 8 valandas; skrydžio metu telefonas gali man padėti praleisti laiką, bet žinau, kad telefonas neatitinka mano širdies, neturi galimybės suteikti tos begalinės laimės, kurios aš trokštu.

Kryžiau kelio pabaigoje pasakiau, kad turite „dirbti darbą“ tam kad ta patirtis, kurią išgyvenome kartu, kad tas džiaugsmas, kurį mačiau jūsų veiduose (nes jūs jautėtės taip mylimi, kad pasakėte: „Tai yra

tikrai gražu, neįprasta/išskirtina“) būtų įvertintas, tikrinant ar ta patirtis sugeba pilnai atsakyti širdžiai. Taip gyventi įdomiau (La vita diventa un'avventura). Per paskaitą vakar jums pasakiau, kad Petras daug žinojo apie Jėzų: žinojo kur Jis gimė, ką veikė anksčiau... ir mes atvykome čia kartu su 7000 žmonių, darėme tą ir tą... bet visos detalės negali paaiškinti fakto, kad čia jaučiausi mylimas. Tada yra kažkas išskirtinio, kuris atsako mano širdžiai! Faktas, kad tu nujauti šitą dalyką yra fundamentalus: tai, kad aš jaučiausi mylima čia, kad jaučiausi apkabinta su visu savo gyvenimu, su visa praeitimi, tokiu būdu, kad galiu žiūrėti į save, net į savo blogį su meile, visa tai atitinka mano širdį. Tai yra įvertinimas: yra kažkas, kuris atitinka, nesvarbu kokiame kelio taške esame. O matas yra kitas dalykas, kai mes norime viską sutalpinti į mūsų prieštaravimus, viską paaiškinti mūsų suvokimu, atmetant tai, ko nesuprantame, bet yra faktas. Kitas pavojus yra iš viso nenaudoti proto ir pasilikti sentimentų, moralizavimų lygmenyje ir neatsakyti į realybės kvietimą. Ar dabar aiškiau?

Gal... Įvertinimas yra, kai suprantu, kad kažkas tikrai atitinka širdį, laimės ir teisingumo poreikius?

Medina. Reikia įvertinti, nes tu patyrei atitikimą. Kitu atveju, grįžtum namo tik su praeities prisiminimu ir paskui tau bus sunku mokykloje, kasdienybėje ir tada tu pasakysi: „Kaip buvo gražu anksčiau, kai buvau jauna, kai buvau su tais 7000 žmonių. Kaip būtų gražu, jei ir dabar jie būtų su manim...“. O reikia įvertinimo, reikia pasakyti tai, kas atsitiko. Pavyzdžiui žmogus, kuris mato Jėzų darant stebuklus ir sako: „Nuostabu! Tie žmonės negalėjo kalbėti ir judėti, o dabar kalba ir juda. Tikrai nuostabu!“ Taip, yra gražu. Bet tu, sakydamas taip, esi tik žiūrovas. O laisvės žingsnis, įvertinimo žingsnis yra kitoks – yra atpažinti, kad tas išskirtinumas, kurį aš pamačiau, yra kažkas tikro ir lieka su manim visada kaip uola. Tu gali išduoti, gali palikti, gali padaryti ką nori rytoj ir poryt, bet negalėsi niekada pasakyti, kad tai neįvyko. Gali pasakyti, kad tavęs nebedomina, kad tave domina kiti dalykai, bet jeigu yra įvertinimas, lieka su tavimi amžinai: įvertinimas yra tikrumo šaltinis.

Julian Carron nuolatos ragina mus dirbti šitą įvertinimo darbą. Yra svarbu, kad tai, apie ką kalbėjome, būtų įvertinta, kad taptų faktu tau, kad galėtum atpažinti.

Esu iš Genova ir žaviuosi technologijomis. Prieš keletą dienų nusipirkau telefoną, kuris buvo mano svajojė ir nuo tada pradėjau skaityti instrukciją, kad galėčiau išmokti kuo geriau jį naudoti; net autobuse tai dariau. Bet pirmą vakarą tu pasakei, kad mes turime tylėti ir leisti Kristui įeiti į mūsų gyvenimą ir kalbėti mums. Davei mums patarimų: tylėti autobuse ir perskaityti rekolekčių užrašus. Aš turiu klausimą: ar gali Jėzus pasirodyti netgi per mano aistras, troškimus, dalykus, kurie man patinka? Tai yra, ar su savo aistromis atsitolinu ar galiu Jį atpažinti ?

Medina. Kur telefonas?

Jį gausiu sekmadienį.

Medina. Ah! Tada dar neturi?!

Ruošiuosi...

Medina. Žiūrėk, jei tu priimi gyvenimą, mūsų draugiją taip rimtai, su tokiu pačiu rimtumu kaip telefoną, tu užsitikrini viską! Yra vienas šv. Pauliaus sakiny, kuris aprašo tavo klausimą, kuris yra labai tesingas: faktas, kad Kristus tapo kūnu, reiškia, kad viskas yra gera, viskas yra galimybė, nes jei Jis yra kūnas, jei visa realybė yra Jo ženklas, reiškia, kad viskas yra galimybė Jį atrasti. Tai yra paprasta, akivaizdu. Viskas: telefonas, kompiuteris, tavo aistra muzikai, tavo draugai... viskas yra galimybė būti santykiyje su Juo. Yra rizika sustoti prie emocijų, prie jausmų, nes taip pasiliegame prie tikro gyvenimo slenksčio, jei apsiribojame tik daiktu. Daiktas iš esmės nėra blogas dalykas, daiktas yra kvietimas į kažką didesnio.

Man labai patinka technologijos, nes yra labai naudinga ir leidžia man daryti tai, ko negalėjau daryti anksčiau; pavyzdžiui ruošiausi rekolekcijoms būdamas 7000km nuo Albertino, susitikdavome tik per video. Technologijos mums leido ruoštis ir tikrai gražu, kad yra tokia galimybė, nes leidžia man tapti labiau užtikrintu, leidžia man labiau atpažinti Jėzų. Bet tuo pačiu metu gali tapti išsiblaškytu. Man pasakė, kad vakar bent 7 kartus pakartojau žodį „sumenkinti“, aš tą žodį pakartočiau dar dažniau... Aš galiu sumenkinti telefoną iki išsiblaškyto, galiu sumenkinti jo vertę; dėl to visada reikia budėti, reikia sąmoningai naudotis daiktais, sąmoningai būti kartu.

Vakar pasakiau, kad mūsų draugija yra Jėzus: jeigu jūs suvokiate tuos žodžius ir juos atsimenate, kai būnate kartu, tada pasikeičia bendravimo būdas būtent dėl to įvykio atpažinimo. Papasakosiu vieną dalyką. Aš gaunu 150 laiškų kasdien. Pagalvokite minutėlę: skaityti 150 laiškų kasdien reikalauja daug laiko. Tada man reikėjo pagalvoti kokių būdu aš naudoju laiškus ir uždaviau sau šitą klausimą: kaip galėčiau tinkamiau naudoti tą priemonę tam, kad intensyviau išgyvenčiau tikrovę? Tada nusprendžiau skaityti juos ryte, prieš pamokas ir paskui vakare, prieš grįžtant namo ir viskas. Darau taip, nes tai padeda gyventi gyvenimą.

Įrankiai/priemonės, kurias turime, pavyzdžiui Tracce žurnalas, bendruomenės mokykla, malda, draugystė, yra būdai, per kuriuos Paslaptis aplanko tave ir tu juos naudoji protingai. Būkite visada pilnai sąmoningi prie to, kas vyksta, nesiblaškykite. Dėl to kalbėjau apie tylą: man yra gražu **pamatyti** kiek daug kartų Evangelijoje mokiniai lieka nustebę ir tyli... Tyli ne dėl to, kad iš esmės tylėti yra gerai, bet tyli, nes yra nustebinti fakto ir nenori jo prarasti. Tas pats būna, kai vyksta futbolo varžybos tarp Real Madrid ir Barcelona... aš dėja sergu už Real Madrid ir pernai buvo nelengva. Kai kurie mokykloje, kurie nėra ispanai ir nemėgsta futbolo, žinodami, kad man labai patinka futbolas, pasisiūlė žiūrėti varžybas kartu. Pats blogiausias dalykas pasaulyje yra žiūrėti varžybas su žmonėmis, kurie nesidomi futbolu ir kalbasi varžybų metu... jie mane išblaško, nes aš noriu sekti tai, kas vyksta ir netgi jei varžybų metu man skambina, kaip kažkada atsitiko, aš neatsiliepiu, nes žiūriu varžybas. Tai nėra blogai, esmė yra, kad vyksta varžybos, kad Jis yra, ir dėl to aš noriu neišsiblaškyti, būti sąmoningu.

Technologijos nėra blogai, bet reikia naudoti tikslingai ir protingai. Tegul visi daiktai, visi žmonės mums padeda intensyviau gyventi gyvenimą! Tada įvertinkite, tikrai įvertinkite: ar jūsų draugystė padeda jums gyventi gyvenimą ar ne? Nes jei nepadeda, pakeiskite draugus. Telefonas padeda gyventi intensyviau gyvenimą, ar ne?

Esu iš Pescara. Norėjau paklausti, ką reiškia pasakyti „Tu“, nes vakar per Kryžiaus Kelią bandžiau tai padaryti, bet nebuvo tikra, nuoširdu.

Medina. Šitas klausimas mane labiausiai sujaudino ir vakar vakare, kai jį išgirdau pirmą kartą, likau be žodžių, ir po to pasakiau: „bet dabar turiu atsakyti“ ir man atėjo į galvą šitas pavyzdys, kuris gal bus naudingas.

Mano mama visada mane mylėjo, bet reikėjo daug metų tam kad aš atpažinčiau mamos meilę. Ar prisimenate tai, ką kalbėjome apie laiką? Reikėjo daug metų, kad atpažinčiau mamos meilę, reikėjo daug patirties, daug įvykių iki dienos, kai supratau: mano mama tikrai myli mane. Ir dar daugiau metų reikėjo, kad atpažinčiau mamą kaip asmenį, skirtingą nuo manęs. Tiesiog mane nustebino, kad mama tiesiog yra, ir tai nepriklauso nuo manęs ir kad aš esu, dėl to, kad yra mama. Reikėjo daug metų, bet atėjo diena, kai pasakiau: „tikrai gražu, kad tu esi!“. O dabar papasakosiu vieną dalyką: kai įstojau į seminariją, didžiausias sunkumas buvo, kad nebegalėjau gerti apelsinų sulčių, kurias mama išspausdavo ir atnešdavo man, dar neatsikėlusiam iš lovos. Aš jas gerdavau ir pabudavau kiekvieną rytą nuo tada, kai buvau 15-os metų. O seminarijoje to nebuvo. Per beveik 10 metų prie to meilės ženklo niekada nesakydavau: „Mama tikrai mane myli“. Vyksta dalykai, bet mes juos laikome savaime suprantamais, neįvertiname to, kas mums atsitinka.

Sakyti „Tu“ nėra dirbtinas veiksmas, bet natūrali reakcija susidūrus su tikrove. Kaip Evelyn Waugh citatoje, kurioje ji kalba su draugu ir klausia savęs: „Gal kiekviena mūsų meilė/meilės santykis yra tik nuoroda į kažką didesnio, kažko didesnio simbolis, durys, kurios atveda prie kitų durų ir taip be galo. Gal esame tik kaukės [o tai gera prasme, reiškia, kad už mūsų yra kažkas kito] ir liūdesys, kuris kartais yra tarp mūsų, gimsta iš mūsų ieškojimų nusivylimų. Ir abudu stengiamės pagauti tą, kuris yra už mūsų.“

Jums tai perskaičiau, nes labai gražiu būdu aiškina, ką reiškia gyventi su širdimi ir kuo labiau tu gyveni su atvira širdimi, tuo labiau realybė/tikrovė kalba, kalba apie Kito buvimą. Viena mūsų draugė parašė laišką: „Važiavau į judėjimo stovyklą ir būdama ant kalno bei žiūrėdama į gražią panoramą pirmą kartą pasakiau: „Tu sukūrei viską man“, nes kuo labiau tu susidūri su realybe/tikrove, tuo labiau ta Esatis tampa akivaizdi tau.“ Būkite kantrūs ir pabandykite gyventi su atvira širdimi ir pastebėsite kaip tas klausimas: „Kas Tu esi?“ gimsta jumyse. Jumyse gimsta Kito atpažinimas. Kunigas Giussani sakydavo, kad žodis „Tu“ yra vienintelis, kuris garbingai/pilnai nusako Tą, kuris yra. Gyventi yra būti santykiyje, tai reiškia, kad viskas yra galimybė būti santykiyje su Juo. Viskas: draugas, panelė, mokslai, telefonas – viskas yra galimybė būti santykiyje su Paslaptimi, viskas yra kaip pokalbis su Paslaptimi. Visa tai nėra tik kažkas, ką turi panaudoti, jei nėra skirti mums patenkinti, bet yra santykio proga.

Kristaus metodas yra susitikimas ir tai pripildo gyvenimą šventumo, nes viskas tau yra duota Kito. Aš visada turiu galvoje šitą pavyzdį: aš neskiriu daug dėmesio ir per daug nesirūpinu savo mašina, kurią nusipirkau ir vairuoju kasdien. Tai supratau, nes prieš 2 metus vienas draugas man paskolino labai gražią mašiną. Ir dėl to, kad tai buvo ne mano mašina, aš buvau įsitempęs: kai reikėjo pastatyti mašiną, labai

rūpestingai ieškojau tinkamos vietos, o jei būtų mano mašina, būčiau palikęs bet kur; su draugo mašina negalėjau taip padaryti. Ar suprantate kaip tai pakeičia gyvenimo būdą? Yra santykis ir vairuodamas draugo mašiną būnu santykyje su juo taip, kad net pasikeičia mano vairavimo būdas ir ne dėl to, kad jis man pasakė „būk atsargus“, jis nieko man nepasakė, bet draugo atmintis pakeitė mano vairavimo būdą. Ar suvokiate, kad faktas, kad mašina buvo ne mano, bet draugo, kuris man davė, privertė mane gyventi intensyviau? Pavyzdys yra labai paprastas, bet faktas, kad mašina yra ne mano, mane keičia, tampa atidesnis, noriu tinkamai naudotis tuo dalyku. Tada, jei tu gyveni sąmoningas, kad dalykai tau yra duoti, gyvenimas tampa kitokiu. Su mergina elgiesi bet kaip? „Jei šiandien neturiu noro bendrauti su tavim, nebendrausiu. Jei noriu, kalbėsiu su tavim... Šiandien man reikia tavęs ir tai gerai, o rytoj ne, tada paliksiu tave ir būsiu su draugais..“ Mes į visus dalykus žiūrime taip, manome, kad yra mūsų, kad mums priklauso ir galime daryti ką norime: telefonas yra mano, o jeigu noriu jį numesti ant žemės tai taip ir padarysiu, nes tai mano reikalas. Bet jeigu draugas, kuris tave myli, tau davė tą telefoną ir tau sako: „Žiūrėk, tau duosiu telefoną, kad galėtum susiekti su taviškiais..“.. Tai yra gyventi gyvenimą kaip dovaną. Ar suprantate, kaip mažas „tu“ jau keičia tavo gyvenimą? Esmė yra, kad tu esi santykyje. Jeigu dalykas, kurį tu turi, yra tau duotas/dovanotas, tu su juo elgiesi kitaip. Ir jeigu laikui bėgant suvoki, kad gyvenimas tau yra duotas, kad yra Tas, kuris tave taip myli, kad tau davė šitą draugiją, tada gyvenimas pasikeičia. Eiti į paskaitą, grįžti namo, tai yra duota, tas dėstytojas tau yra duotas, tie draugai tau yra duoti. Pagalvoti apie tuos dalykus, būti sąmoningiems dėl tų dalykų, mane sujaudina. Viskas yra Tavo, bet Tu taip mane myli, kad duodi viską man, tam kad aš galėčiau mėgautis gyvenimu. O grįžtant apie mamą, tai buvo įvykis, kuris labiausiai mane jaudino: pirmiausia supratau, kad mama myli mane, paskui, kad mama yra, bet labiausiai mane sujaudino supratimas, kad mama man yra duota.

Jei žmogus negyvena su paprasta širdimi, pasakyti „Tu“ gali būti kažkas intelektualaus, bet jeigu gyveni gyvenimą su paprasta, atvira širdimi, sąmoningai sakyti „Tu“ nėra nieko dirbtino. Vakar atsikėliau ir kai pamačiau jūrą, pasakiau: „Kaip gražu!“ . Reikia tik nuoširdžiai susidurti su realybe. Man buvo paprasta pasakyti: „Ačiū, Dieve, kad tu esi, kad Tu man davei visus tuos dalykus! Tu davei juos man!“ .

Aš esu iš Bolzano. Tu kalbėjai, kad krikščionybėje vyksta religinio metodo pokytis, kad pati Paslaptis priėjo prie mūsų nepaisant mūsų pastangų ir rodo kelią. Ar tai reiškia, kad man nereikia daugiau nieko daryti? Ar turiu daryti kažką, ar turiu leisti Dievui viską padaryti?

Medina. Ką tu manai?

Daug kartų bandžiau aš kažką daryti, bet to niekada neužteko.

Medina. Tavo klausimas yra abstraktus, nes jeigu tu žiūri į tai, kas vyksta, tu negali nieko nedaryti. Vėl pavyzdys apie futbolą. Tu eini pažiūrėti varžybas (aš kartais eidavau netgi į stadioną), atvyksti ten, jau savaitę kalbi apie tas varžybas su draugais, kaip mūsų draugas, kuris dar neįsigijo telefono, bet jau galvoja apie jį.. Atvyksti ten ir sakai: „Dabar ramiai atsisėsiu, neturiu nieko padaryti, veiksmas priklauso kitiems..“

Ne! Tu esi įsitraukęs į veiksmą, dėmesingas... Faktas, kad Dievas tapo žmogumi, kad Jis atsitinka, nesumenkina mūsų žmogiškumo, bet jį išaukština. Kai tu esi sąmoningas, dėmesingas kažkam, visas tavo protas ir meilė yra nukreipti į tai. Grįžtant apie telefoną: jam patinka telefonas, skaito visą instrukciją prieš pirkdamas (matote, kad kažkas vyksta, nėra tiesa, kad mes nieko nedarome), yra labai susidomėjęs telefonu. Problema yra, kad jūs sumenkinate „kažko darymą“ [kaip buvo klausime „Ar aš turiu daryti kažką?“] iki to, ką mes galvojame, įsivaizduojame, suprantame, o iš tikrųjų „kažko darymas“ yra tūkstantį kartu galingesnis nei tai, ką galime įsivaizduoti, tai yra polėkis/atvirumas tikrovei. Man atrodo, kad tave labiau sujaudina įsimylėjimas, nei mintis apie įsimylėjimą. Kai tu esi įsimylėjęs ir matai merginą, kurią myli, ką darai? Pasyviai žiūri ar pradedi savęs klausti: „Kas jai patinka? Kaip galiu ją užkalbinti? Ką jai pasakysiu?“?

Esatis, kuri išryškėja tavo gyvenime, kuri patraukia tave. Jei galvoji apie tą pavyzdį, labiau suprantamas ir pirmas klausimas. Įsimylėjai merginą ir ją pamatei ten, tikrai yra graži ir nori eiti pakalbėti su ja, bet pradedi galvoti „aš nelabai gražus, kiti yra gražesni, aš nenusipelniau tokios merginos...“ Ar prisimenate pirmą klausimą? Jaučiuosi mylimas, bet... Jinai yra graži ir aš einu link jos, nes jinai traukia mane. Ir dar, faktas, kad jinai yra, keičia mane. Labai gražu yra pastebėti šitą pasikeitimą mokykloje, kai berniukai tampa vyrais, kaip jei pasikeičia įsimylėję. Tai yra „daryti kažką“: esatis, kuri keičia. Gyvenimas nėra tavo planų vykdymas, tavo prioritetų susidėliojimas; pirmiausia yra atpažinimas, judėjimas link kažko, kas tave susijaudina ir traukia. Būtent tas atpažinimas, tas judėjimas ir susijaudinimas yra visa tai, ką tu turi daryti, nes tu judi su visa širdimi, su visa siela, su visomis aistromis ir su visu protu: jei tu jauteisi mylimas, tu pasilieki prisirišęs.

Susitikimas su Kristumi, faktas, kad Kristus yra patiriamas, išaukština mūsų žmogiškumą. Be Kristaus telefonas yra žaisliukas ir tu gali žaisti su juo, gali skambinti, bet su Kristumi telefonas gali tapti įrankis, kuris tau leidžia gyventi intensyviau. Kartoju: jei mūsų draugas rimtai žiūri į save ir girdėjo, kad yra protingesnis būdas naudotis telefonu, kuris leidžia gyventi visą tikrovę intensyviau, tada telefono pirkimas iš jo reikalauja daug daugiau, nes tas pirkimas yra galimybė intensyviau gyventi su visu savo „aš“, meile ir protu. Kai išgirdau šitą klausimą galvojau, kad atpažinimas yra visa tai, ką mes galime daryti. O tai ką mes įprastai darom - gyvename gyvenimą be sąmoningumo, uždara širdimi, t.y. nedarom visiškai nieko, nes toks gyvenimas yra mūsų žmogiškumo sumenkinimas.

Esu iš Modena. Dažnai pripildome savo gyvenimą daugeliu dalykų/veiklų ir išsiblaškome nuo to, ko norime iš tikrųjų; pirmieji mokiniai, kurie sutiko Jėzų, buvo taip priblokšti, kad paliko viską tam, kad Jį sektų. Bet mes negalime visko palikti, turime eiti į mokyklą, yra daug dalykų, kurių negalime palikti. Tada mano klausimas yra: Kaip įmanoma daryti tai, ką reikia daryti arba ką norime daryti, neišsiblaškant?

Medina. Kai jūs esate pavargę ir nenorite nieko daryti, tinginiaujate, sėdite prie kompiuterio/televizoriaus, išsidrėbiate ant sofos žiūrėdami į bet ką. O tai jums yra „daryti dalykus“... Bet tai yra išsiblaškymas, nes manęs ten nėra, nesu atidus atpažinti tai, kas yra aplink mane /nesu dėmesingas tam,

kas vyksta aplink mane. O būtų kitaip sėdėti prie televizoriaus, kai vyksta varžybos, kurias aš noriu žiūrėti, nes ten žaidžia mano mylimiausios komandos: tada tikrai būnu atidus ir geriau man netrukdyti. Skirtumas yra labai paprastas: gyventi išsiblaškius arba atidžiai, dėmesingai, nes norime atpažinti tą, kuris veikia realybėje. Svarbiausias dalykas yra ne daryti, bet būti, sąmoningai būti.... Pavyzdžiui jei tu esi įsimylėjusi ir vaikas, kuris tau patinka, yra prie tavęs, tu atidžiai galvoji kaip apsirengti: „Apsirengsiu šitą suknelę, nes yra pati gražiausia ir gal tada jisai žiūrės į mane..“. Bet jeigu nėra nieko, kas tave domina, tinka ir pižama. Jei tu kažko lauki/ tikiesi, visos detalės tampa svarbios: kaip tu sėdi, kaip esi apsirengusi, viskas.

Yra tikrai neteisinga galvoti, kad mūsų žmogiškumą sumenkina faktas, kad Jis ėmėsi iniciatyvos mūsų atžvilgiu. Tas faktas yra mūsų žmogiškumo išaukštinimas! Tavo klausimas yra gražus: Kristus pasirodė tavo gyvenime, Jį sutikai, bet rytoj tau reikia eiti į mokyklą. Tada klausimas yra: „Kaip galiu Jį sekti?“.

Tu nenusprendi kaip atsakysi Viešpačiui, Jis tai nusprendžia. O tai yra pašaukimas. Faktas, kad Jis tau pasirodė, kad įvyko, mums rodo ne tik būdą, per kurį tu pasikeitei (ir pasikeitei dėl to, kad Jis yra čia), tai yra pašaukimas, tu nepasirenki kaip gyventi gyvenimą ir kaip Jį sekti. Daug kas susipažino su Kristumi, bet yra viena Evangelijos ištrauka, kuri man labai įstrigo: žmogus yra Kristaus pagydytas ir Jam sako: „Noriu sekti Tavimi“, o Jėzus jam atsako: „Ne, tu grįžk namo“. Įspūdinga! Apaštalams sako: „Sekite manimi“, o šitam žmogui, kuris tikrai yra laimingas, džiaugsmingas, pilnas nuostabos, kuris buvo Kristaus išgydytas, sako: „Ne, grįžk namo...“. Jis nusprendžia, Jis imasi iniciatyvos. Mus tai truputį erzina, nes atrodo, kad mes prarandame savo laisvę ir galvojame, kad jeigu Jis sprendžia, aš nebesu laisvas. Bet pirma: laisvė, pasirinkimo galimybę tu dar turi, nes gali nuspręsti sekti ar ne. Antra: tikra laisvė, laisvės patirtis yra priklausyti Jam; tai nėra žmogiškumo sumenkinimas, o žmogiškumo išaukštinimas, tavo laisvės išaukštinimas. Šventasis Paulius tai išreiškia labai gražiai: „Esu Kristaus vergas, o tai mane išlaisvina“, „Faktas, kad buvau Tavo pagriebtas, mane padaro laisvą“. Tikrai vienintelis dalykas, kuris tave išlaisvina yra priklausyti Jam, būti Jo pagriebtam ir Jis prašo tavęs Jį apkabinti su visa savo meile, protu, aistra. Jo esatis keičia bendravimo su kitais būdą, Jo buvimas keičia viską ir nesi tu, kuris keiti dalykus. Kai tu atpažįsti, kad esi mylimas, kad gyvenimas tau buvo duotas, kad visos gyvenimo detalės yra skirtos tau, visa tai keičia gyvenimo būdą. Dalyvavimas paskaitoje keičiasi ne dėl tavo asmeninių pastangų, nes kai tu susidūri su nuobodžiu dėstytoju, tavo pastangos būtų veltui. Visiškai kitaip yra kai tu žiūri į savo patirtį ir atpažįsti, kad ta mano gyvenimo minutė yra duota. Iš karto, kai malonės dėka atpažįstu gyvenimą kaip dovaną, įvyksta du dalykai: pirmiausia dėkoju Dievui, už tai, ką Jis man davė; antra - aukoju: „tai yra Tavo“. Kiekvienas veiksmas, kurį mes išgyvename sąmoningai suvokdami Kristaus dovanotą meilę, tampa kaip pasiaukojimas ir gyvenimas tampa pašaukimu. Kun. Giussani sako, kad pasiaukojimas (auka) yra pats svarbiausias žodis: auka yra pirmiausia atpažinti, kad Kristus yra realybės esmė; kad tavo panelė yra sudaryta iš Kito reiškia, kad ji tau yra duota tam, kad tu galėtum patirti Kristaus meilę, kad tu galėtum būti santykiyje su Kristumi. Draugai, jei tai nekeičia jūsų buvimo su mergina, vadinasi, dar nesupratote nieko. Kai žmogus tai supranta ir kuo labiau tai suvokia, tuo labiau prašo: „Viešpatie, ateik, pasirodyk! Jei šios merginos savastis esi Tu, jei šis saulėlydis yra Tavo

sukurtas, pasirodyk!". Auka yra pasakyti draugams „Tu“, atpažinti, kad kitas yra kitoks nei aš ir dėl to, jei man yra duotas, negaliu išnaudoti, negaliu elgtis su juo kaip noriu, taip lyg būtų mano, nes man yra duotas. Šis suvokimas pripildo gyvenimą sakralumo, gyvenimas tampa ženklu, tikrovė tampa to „Tu“ ženklas. Gražiausi gyvenimo dalykai yra Jo atpažinimo pasekmės (pasekmės reiškia, kad seka po to); gyvenimo moralumas yra Jo atpažinimo pasekmė, o tai mums yra sunku, nepriklauso nuo mūsų pastangų; tik dėl to, kad Jis yra, viskas gali tapti aišku, bet aš turiu būti sąmoningas ir siekti To, kuris yra: tai yra darbas. Kai turėsite laiko, perskaitykite Giussani komentarą apie Jono ir Andriejaus susitikimą su Jėzumi: jie grįžo pasikeitę ir Andrea apkabino savo žmoną kitaip, tai buvo atpažinimo pasekmė.

Taip gyventi, gyventi gyvenimą pasiaukojant yra „skaistybė“. Išgyventi dalykus, santykius su žmonėmis, išgyventi viską dėl Kristaus, Kristaus žvilgsniu tai nėra tik kunigų arba *Memores* reikalas, bet yra skirtas visiems. Kaip gražu! Gyventi turint žvilgsnį, kuriuo Kristus žiūrėjo į dalykus, gyventi ir matyti kokie iš tikrųjų dalykai yra, atpažįstant Kas man juos davė tai yra toks džiaugsmas, kokio jūs negalite įsivaizduoti, Evangelija sako, kad yra 100 kartų daugiau negu jūsų įsivaizdavimas. Tokiu būdu dalykai, kurie prieš tai buvo nuobodūs (pavyzdžiui mokykla), tampa žavingi, ir kuo labiau augame santykyje su Kristumi ir gyvename nuoširdžiai, tuo daugiau Kristaus bruožai tampa atpažįstami. Gal kai kuriems iš jūsų yra sunku atpažinti, kad ta meilė, kurią patyrėte čia, yra Kristaus veidas, bet pasiliekant/pasilikus draugijoje tai po truputį tampa aiškiau: kuo labiau augame santykyje su Kristumi, tuo aiškiau Jį atpažįstame ir suvokiame, kad Jis man davė viską: mašiną, dangų, telefoną, paskaitą ir viskas tampa žavinga, nes viskas man primena Jį. Žiūrėdamas į dovaną, kurią gavai iš mylimos draugės, džiaugiesi ir prisimeni tą draugę. Realybė tampa mylima ir žavinga būtent dėl to, kad realybė priklauso Tam, kuris myli mane. Dėl to labai svarbu yra įvertinti, būti tikriems, kad esame mylimi, kad yra Tas, kuris viską tau davė ir viskas, netgi liga ir mirtis, gali tapti geru dalyku, netgi mūsų nuodėmės tampa priimamos. Gyvenimo tiesa yra Paslapties matas: Jis tapo žmogumi ir tas pasaulis, kuriame tu valgai, ginčijiesi, mokaisi, dirbi, priklauso Jam, Jis tau jį davė tam, kad tu galėtum patirti Dievo meilę. Reikia priimti sprendimą, o nuspręsti reiškia siekti Kito, kuris yra, siekti Jo, ne tavo minčių, tavo įsivaizdavimų apie pasaulį, gyvenimą, siekti atpažinti tą Esatį, kuri ateina į tavo gyvenimą ir keičia tave. Pasirinkti arba savo matą, savo „bet“, savo prieštaravimus, baimes arba pasirinkti Paslapties matą, kuris daugeliui iš jūsų per šias dienas leido patirti kažką išskirtinio. Aišku, kad tu esi laisvas pasirinkti vieną iš šių dalykų, bet tik pasirinkęs vieną tu būsi laisvas.

Kaip visados sakau studentams: mano drauge, ta mergina, kurią tu myli, iš ko ji sudaryta? Ji juk ne iš kokios košės, ne iš pelenų ar aukso... Tik pagalvok, aš myliu merginą, kuri visa yra iš aukso Taip ir ta mergina, kurią tu myli, yra sudaryta iš to Kito, iš Kristaus – „Visa juo laikosi“ –,¹⁵ kalnai, tos merginos kūnas yra sudarytas iš to Kito, nes viena pati ji būtų niekas, niekas.

¹⁵ Kol 1, 17.